

ZLATÁ SLÍPKA

V jedné zemi blízko Španěl
vyšel děda kokršpaněl
tak daleko do polí,
co mu nohy dovolí.

Když si pak chtěl mezi keři
odpočinout, než se zšerí,
vyletěla natotata
z křoví bažantice zlatá.

Lovecká krev ozvala se,
vrhl se jí po ocase,
obratný psí dědeček
už ji drží za krček.

„Pust' mě, dědo, šetři plíce,“
prosí zlatá bažantice,
„než noc přejde do svítání,
vyplním ti každé přání.“

„Ta nabídka nemá vady,
chtěl bych býti zase mladý,“
pouští kořist, ať si běží,
vyplivuje zlaté peří.

Doma ale jeho žena
vrčí na něj rozhořčena,
že tam ještě musí jít
pro ni mládí zařídit.

Kokršpaněl místo spaní
znovu bažantici shání.
„Všechno bude, jak jsi chtěl,“
řekla, když ji uviděl.

Vlídne se však nechová
mladá paní Kokrová:
„Chtěla bych být ještě dnes
ze všech nejsilnější pes!“

Sotva se tak vskutku stalo,
už je jí to zase málo,
žene muže do polí:
„Chci mít křídla sokolí!“

Chudák Kokr před půl pátou
opět volá slípku zlatou:
„Moje žena se zas souží,
neboť po létání touží.“

„Kdo chce příliš, mívá málo,
vše, co bylo, se vám zdálo.
Vrať se domů, pejsku milý,
žijte zas tak, jak jste žili.“

Pak už zlatá bažantice
neřekla o slůvko více,
vylétla a docela
v ranním slunci zmizela.

Tak se zase blízko Španěl
belhá děda kokršpaněl,
na mládí vzpomínat bude
se svou babkou v boudě chudé.